

mening ontbloede de bijzondere stijl van Fontainebleau. Overal treffen elementen van het classicisme der Italianen. Lichaamshoudingen doen aan Michelangelo denken, blauwgroen verschemerende achtergronden van landschappen herinneren aan Leonardo, figurengroepen aan de compositieleer van de school van Rafaël. Rosso was weliswaar Florentijn en Primaticcio een leerling van Giulio Romano. Maar dit alles wordt opgenomen en verwerkt door den specifiek kunstgeest van Frankrijk, die juist door deze vreemde bestanddeelen ontvlamde. Van de groot en vrij aangelegde Italiaansche schilderijen uit de antieke mythologie zijn de gracieuse en delicate Fransche naaktschilderijen en liefdestafereelen afkomstig. Van de eenigszins gekunstelde, overslanke vrouwen van Pontormo (die G. B. Rosso's medeleerling bij Andrea del Sarto was), het karakteristieke hoogbeenige type van de godinnen en nymphen van Fontainebleau. Wij onderscheiden precies de verschillende handen, die hier aan het werk waren, alleen weten wij jammer genoeg bijna in 't geheel niet, aan wien deze handen toebehoorden! De catalogus van de tentoonstelling kon slechts heel weinig nummers van een kunstenaarsnaam voorzien; in de eerste plaats een buitengewoon edel geschilderd „Bad van Diana” dat voor een werk van François Clouet doorgaat. Merkwaardig geval: Clouet heeft anders,

School van Fontainebleau, Portret

vooral op grond van zijn meesterlijke teekeningen, den titel van den „Franschen Holbein” en daarmee is reeds aangeduid, dat zijn kunst oorspronkelijk een Noordelijk karakter heeft en aan zijn Nederlandsche afkomst herinnert. Maar ook hij kon zich niet aan den invloed van Fontainebleau onttrekken. Reeds de keus van het onderwerp bij het genoemde schilderij wijst daarop, want het is de tijd van de mooie Diana van Poitiers, de geliefde van Hendrik II en het behoorde tot den goeden toon van den kring dezer hofschilders, de goddelijke stamvrouwe van deze